

Willeml räägib igaihele töt, olgo faks ehk talupoeg, tema neid ei larda, Willeml kufur on raske, kuidal kadund wana herra ütles. Lehtede moondamisest wödin teile ühe töteliko tüki ise seletada, mis mino kadunt onole juhtunud, kes juba mõnda aastat Jumala ees, ja kuidal meie suguwõsa, üks wäga ustatw mees oli. Tema oli kui kaheteistkümnne aastane poisike ükskord õhtul hoost otsides laane ära-efsinud; edasi tagasi joostes ja wahel wahel hõikades tuli wiimaks poisikesel wäsimus kätte. Et pimedal hõl enam lootust ei olnud metsast teed leida, heitis ta puu alla pikale, hirmo ja kartust täis, üfssaino pimedas laanes hõmajale jääda. Juba kipusid poisikesel silmal wäsimuse pärast kinni waoma, kui kaugel metsa wahelt üks ele kuum tema silmal ulatas, mis kui tule wari puuladwadest paistis. Poisike lartgas maast ja tõtas tulekuuma juhil edasi, lootes õõtselisi tule ääres leida. Edespidi minnes läks mets ifa paksmaks, mis läbi tulewalgus silmist kadus. Tema tungis paksust rägastikust waewaga läbi, kummi tül aea pärast jälle tule jälgile sai; tuli näis weel kaunis kaugel olewad ja mida ligemale ta jõudis seda paksmaks läks mets. Äkitselt ühe kõrge jämeda puu tagant edasi waadates, seisis tulule kogemata tema ees. Suur oli poisikesel ehmatus, kui tema õõtselisi nägi. Kaks musta habemetega mehed, paunad seljas ja pikad lepid lääes seisid tule ääres, kolmas oli põlwili ja soras raudoraga tuld. Poisike tahtis salamahti rägastiko pakko pugeda,

kui õnnetumal kombel üks musta habeme mees teda silmas, ja ligemale läskis astuda. Poisikesel õdelusid lasko täites püksid kõwaste liitwa. Mis nüüd temale silmal puutus, näitas imelikum kui ime. Mis tema seie saadil õõtseliste tuleks arwanud, oli üks hiilgaw raha hunkif, kõrge sipelga pesa sarnane; läikiw raha paistis tema silmal, kui punatuline raud seppa lõetsu ees. „Astu ligemale, pois!“ laskis üks habeme mees — „ja tee laela koti suu lahti!“ Pois täitis hirmoga lasko. Habeme mees täitis